

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. listopadu 2017, o [údaje o účastníkovi] proti usnesení Městského soudu v Praze z 30.5.2017, č.j. Nt 406/2017 - 524

takto:

Podle § 148 odst.1 písm.c) tr.ř. se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením rozhodl Městský soud v Praze, že:

I. Podle § 95 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci (ZMJS) je přípustné vydání [příjmení] [příjmení] ([jméno] [příjmení] [příjmení]), [datum narození] v Moskvě, Ruská federace, ruský státní příslušník, bytem Ruská federace, Moskva, [anonymizována čtyři slova] 3, [anonymizována dvě slova], t. č. v předběžné vazbě pro Městské státní zastupitelství v Praze ve vazební věznici Praha 4 – Pankrác, k trestnímu stíhání do USA pro:

- porušení Hlavy 18 Sbírký zákonů Spojených států amerických § 371– spiknutí
- porušení Hlavy 18 Sbírký zákonů Spojených států amerických § 1028A (a) (1) – závažné krádeže totožnosti,
- porušení Hlavy 18 Sbírký zákonů Spojených států amerických § 1029 (a) (2) a (c) (1) (A) (i) – obchodování s prostředky pro neoprávněný přístup,
- porušení Hlavy 18 Sbírký zákonů Spojených států amerických § 1030 (a) (2) (C) a c) (2) (B) (i), (iii) – počítačové vniknutí,
- porušení Hlavy 18 Sbírký zákonů Spojených států amerických § 1030 (a) (5) (A) a (c) (4) (B) (i) – úmyslný přenos za účelem poškození chráněného počítače.

Těchto trestných činů se měl Y. [příjmení] dopustit tím, že:

1/ přibližně od 3.3.2012 do 4.3.2012 úmyslně získal neoprávněný přístup do chráněného počítače používaného při mezistátním a mezinárodním obchodu, přičemž překonal oprávněný přístup, čímž získal informace z chráněného počítače a spáchal trestný čin za účelem komerční výhody a soukromého finančního zisku a hodnota získaných informací přesáhla částku 5.000 USD, tj. Y. [příjmení] využil internet pro přístup do počítačů vlastněných společnostmi L a získal informace. Ve stejném období Y. [příjmení] vědomě zapříčinil přenos programu, informací, kódu a příkazu a v důsledku daného jednání úmyslně způsobil škodu na chráněném počítači, aniž by k tomu měl oprávnění, tj. vědomě přenesl program, informaci, kód a příkaz na počítač náležící zaměstnanci N. B. ve společnosti L, čímž způsobil škodu, aniž by měl oprávnění a tento čin způsobil ztrátu jiné osobě během jednorocní lhůty od doby, kdy chování Y. [příjmení] zasáhlo chráněný počítač, celkem nejméně ve výši 5.000 USD. Ve stejném období Y. [příjmení] vědomě zadržoval a využíval bez zákonné pravomoci, prostředky identifikace jiné osoby, tj. uživatelské jméno a heslo přidělené zaměstnanci N. B. ve společnosti L,

2/ přibližně od 14.3.2012 do 25.7.2012 úmyslně získal neoprávněný přístup do chráněného počítače používaného při mezistátním a mezinárodním obchodu, přičemž překonal oprávněný přístup, čímž získal informace z chráněného počítače a spáchal trestný čin za účelem komerční výhody a soukromého finančního zisku a hodnota získaných informací přesáhla částku 5.000 USD, tj. Y. [příjmení] využil internet pro přístup do počítačů vlastněných společnostmi D, Inc. a získal informace,

3/ v přesně nezjištěné době do 31.5.2013 se vědomě a úmyslně podílel na spiknutí s dalšími osobami za účelem spáchání trestných činů vůči Spojeným státům americkým, tj. podílel se na spiknutí vědomě a za účelem zpronevěry při obchodu s neoprávněnými přístupovými prostředky, tj. uživatelskými jmény, emailovými adresami a hesly náležejícími zákazníkům společnosti F, Inc. a dalších společností, tímto jednáním získal částku přesahující 1.000 USD v rozmezí jednoho roku a výše uvedené obchodování ovlivnilo mezistátní a mezinárodní obchod, přičemž součástí spiknutí bylo, že Y. [příjmení] získal neoprávněný přístup do chráněných hesel počítačů, čímž získal neoprávněné přístupové prostředky, včetně uživatelských jmen, emailových adres a hesel, další účastník spiknutí měl k dispozici neoprávněné přístupové prostředky a nabízel je k prodeji a další účastník spiknutí je koupil, součástí spiknutí bylo to, že účastníci spiknutí použili emailového účtu Gmail pro komunikaci ohledně spiknutí,

4/ na podporu spiknutí a za účelem dosažení cílů spiknutí Y. [příjmení] spolu s účastníky spiknutí

a) v době mezi nebo přibližně 13.6.2012 až 29.6.2012 Y. [příjmení] získal neoprávněný přístup do počítačů společnosti F, které obsahovaly databázi uživatelských údajů, stáhl databázi uživatelských údajů společnosti F, včetně uživatelských jmen, emailových adres a zašifrovaných hesel, do počítače nacházejícího se mimo území USA,

b) dne nebo přibližně 13.7.2012 účastník spiknutí č. 2 použil emailový účet Gmail, aby poslal email účastníkovi spiknutí č. 1 za účelem dosvědčení [anonymizováno] spolehlivosti při prodeji zcizených uživatelských oprávnění,

c) dne nebo přibližně 16.7.2012 účastník spiknutí č. 1 poslal email účastníkovi spiknutí č. 3 na jeho emailový účet Gmail s nabídkou prodeje zcizené databáze uživatelských údajů za 5.500 EUR.

5/ v přesně nezjištěné době do 19. 9. 2012 vědomě a s úmyslem zpronevěřit obchodoval s neoprávněnými přístupovými prostředky, tj. uživatelskými jmény, emailovými adresami a hesly náležejícím zákazníkům společnosti F, Inc., tímto jednáním získal přibližně od 1.6.2012 do 31.5.2013 částku přesahující 1.000 USD, výše uvedené obchodování ovlivnilo mezistátní a mezinárodní obchod,

6/ přibližně od 13.6.2012 do 29.6.2012 úmyslně získal neoprávněný přístup do chráněného počítače používaného při mezistátním a mezinárodním obchodu, přičemž překonal oprávněný přístup, čímž získal informace z chráněného počítače a spáchal trestný čin za účelem komerční výhody a soukromého finančního zisku a hodnota získaných informací přesáhla částku 5.000 USD, tj. Y. [příjmení] využil internet pro přístup do počítačů vlastněných společností F, Inc. a získal informace. Ve stejném období Y. [příjmení] vědomě zapříčinil přenos programu, informací, kódu a příkazu a v důsledku daného jednání úmyslně způsobil škodu na chráněném počítači, aniž by k tomu měl oprávnění, tj. vědomě přenesl program, informaci, kód a příkaz na počítač náležící společnosti F, Inc., čímž způsobil škodu, aniž by měl oprávnění a tento čin způsobil ztrátu jiné osobě během jednorroční lhůty od doby, kdy chování Y. [příjmení] zasáhlo chráněný počítač, celkem nejméně ve výši 5.000 USD. Ve stejném období Y. [příjmení] vědomě ovládal a využíval bez zákonné pravomoci, prostředky identifikace jiné osoby, tj. uživatelské jméno a heslo přidělené zaměstnanci J. S. společnosti F, Inc.

Společnost LinkedIn provozovala profesní sociální síť zaměřující se na profesní a zaměstnanecké kontakty. Každý uživatel sítě měl vlastní profil chráněný uživatelským jménem, což byla emailová adresa, a heslem. Společnost LinkedIn spravovala databázi uživatelských účtů včetně uživatelských jmen a zašifrovaných hesel na počítačích nacházejících se v severním okresu státu Kalifornie. Zaměstnancům společnosti byly přiděleny individuální přístupové informace, jejichž pomocí mohli uskutečnit vzdálený přístup do firemní sítě společnosti L. Shora popsáním jednáním měl Y. [příjmení] v rámci spiknutí odcizit osobní informace 167 milionů uživatelů, které byly uloženy na foru,, TherealDeal“ cibulového směrovače ([příjmení]). Tyto osobní informace uživatelů se

sestávaly z identifikačních čísel členů, emailových adres a hashovaných (zašifrovaných) hesel. Společnost LinkedIn odhaduje ztráty na více než 5.000.000 USD.

Dropbox, Inc. byla služba pro uchovávání elektronických souborů s hlavním sídlem v [příjmení] [jméno] v Kalifornii. Služba Dropbox využívala cloudové výpočetní techniky, aby zajistila uživatelům ukládání souborů a adresářů a jejich sdílení s ostatními uživateli přes internet pomocí synchronizace souborů. Každý uživatel služby Dropbox měl individuální účet chráněný uživatelským jménem, což byla emailová adresa, a heslem.

Společnost Dropbox potvrdila, že v důsledku shora popsaného jednání Y. [příjmení] v rámci spiknutí došlo k odcizení osobních informací přibližně 68 milionů uživatelů. Osobní informace sestávaly z emailových adres a z hashovaných hesel. Společnost Dropbox odhaduje ztráty na 514.000 USD.

Formspring, Inc. byla společnost s hlavním sídlem v San Franciscu v Kalifornii. Společnost Formspring, Inc. provozovala sociální webové stránky spravující prostor pro otázky a odpovědi. Každý uživatel služeb společnosti F měl individuální účet chráněný uživatelským jménem a heslem. Společnost Formspring spravovala elektronickou databázi uživatelských účtů včetně uživatelských jmen a zašifrovaných hesel. Zaměstnancům společnosti F byly přiděleny individuální přístupové informace, s jejichž pomocí mohli uskutečnit vzdálený přístup do firemní sítě společnosti F.

Společnost Formspring potvrdila, že v důsledku shora popsaného jednání Y. [příjmení] v rámci spiknutí došlo k odcizení osobních informací přibližně 30 milionů uživatelů. Osobní informace se sestávaly z jmen uživatelů, emailových adres, hashovaných hesel, informací o lokalitě, posledních adres internetových protokolů a kódů země. Společnost Formspring odhaduje ztráty na 15.000 USD.

Google, Inc. byla společnost s hlavním sídlem v Mountain View v Kalifornii. Společnost Google nabízela internetové služby včetně emailové služby Gmail zákazníkům na celém světě.

II. Podle § 95 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních je přípustné vydání [příjmení] [příjmení] ([jméno] [příjmení] [příjmení]), [datum narození] v Moskvě, Ruská federace, ruský státní příslušník, bytem Ruská federace, Moskva, [anonymizováno 7 slov], t. č. v předběžné vazbě pro Městské státní zastupitelství v Praze pod sp. zn. KZM 1324/2016 ve vazební věznici Praha 4 – Pankrác, k trestnímu stíhání do Ruské federace pro trestný čin krádeže, tj. tajného odcizení cizího majetku, spáchaného se způsobením občanovi značné škody organizovanou skupinou dle článku 158 odst. a, část 4 trestního zákoníku Ruské federace, kterého se měl dopustit tím, že v přesně nezjištěné době a místě vstoupil do zločinného spolčení s dosud neztotožněnými osobami za účelem tajné krádeže, zde se v souladu s dosaženou dohodou a rozdělením zločinných úkolů uvnitř skupiny připojil se znalostí v oblasti informačních technologií, dovedností v oblasti zpracování dat a počítačové techniky, zkušenostmi s prací sítě Internet, ne později než 2.4.2009 ke globální síti Internet. Poté v souladu s úkonem přidělenými mu v zločinném spolku použil program, zjistil uživatelské jméno a heslo elektronické peněženky Z540071769081 elektronického platebního systému Webmoney a odcizil z této peněženky společně s dosud neztotožněnými spolupachateli peněžní prostředky ve výši 3.450 USD (111.136, 8 rublů) ke škodě T. A. Parchomenové, čímž jí způsobil značnou majetkovou újmu,

a to za současného přijetí ujištění uvedených v žádosti Generální prokuratury Ruské federace ze dne 12.11.2016, tedy že

- Y. [příjmení] budou poskytnuty veškeré možnosti obhajoby, včetně pomoci advokátů,
- Y. [příjmení] nebude podroben mučení, krutému, nelidskému ponižujícímu lidskou důstojnost zacházení nebo trestu (článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy Organizace spojených národů, Rady Evropy a protokoly k nim),

- účelem žádosti o vydání není pronásledování osoby z politických důvodů, pro rasovou příslušnost, náboženské přesvědčení, národnost nebo politické názory,
- Y. [příjmení] bude pohnán k trestní odpovědnosti pouze za ten trestný čin, pro který je požadováno jeho vydání, a po skončení přípravného vyšetřování nebo soudního jednání a v případě odsuzujícího rozsudku – po odpykání trestu, bude moci opustit území Ruska,
- Y. [příjmení] bude v průběhu trestního stíhání umístěn v penitenciárním zařízení, ve kterém jsou akceptovány standardy uvedené v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4.11.1950 a v Evropských penitenciárních pravidlech ze dne 11.1.2006 a zaměstnanci Velvyslanectví České republiky v Rusku jej budou moci kdykoliv navštěvovat též za účelem prověřování dodržování záruk.

Proti tomuto usnesení podal vyžádaný [příjmení] stížnost, kterou pak, pokud jde o bod II. - přípustnost vydání do Ruska - vzal prostřednictvím obhájce zpět. Toto zpětvzetí stížnosti vzal Městský soud usnesením předsedy senátu z 4.7.2017 na vědomí. Pokud jde o stížnost proti výroku pod bodem I. napadeného usnesení, na té vyžádaný nadále trvá a ta byla také odůvodněna jeho obhájci. K tomu lze ještě dodat, že soud prvního stupně rozhodoval o dvou věcech – jednak o přípustnosti vydání do USA, jednak o přípustnosti vydání do Ruska. Konečné rozhodnutí ministra spravedlnosti, zda a do kterého státu bude vyžádaný vydán, bude mít samozřejmě dopad na oba výroky napadeného usnesení – vydání do jednoho státu současně znamená, že není vyhověno žádosti druhého státu - oba tyto výroky o přípustnosti vydání jsou však na sobě vzájemně nezávislé. Je tomu tak i proto, že soud nerozhoduje přímo o vydání, ale jen o jeho přípustnosti a teprve po jeho rozhodnutí, že vydání je přípustné, rozhodne ministr, zda bude jmenovaný vydán nebo zda vydán nebude. Mohou tedy také proto oba výroky obstát každý nezávisle na druhém, mohou tedy také různě nabýt právní moci. Pokud výrok o přípustnosti vydání do Ruska již nabyl právní moci, nijak to nebrání samostatnému přezkoumání správnosti výroku dalšího o přípustnosti vydání do USA.

Odůvodnění stížnosti, zpracované obhájcem dr. [jméno], který dříve vyžádaného obhajoval, než mu vyžádaný odvolal plnou moc, namítalo předně to, že materiály, předložené USA, trestnou činnost vyžádaného neprokazují a jsou bez vypovídající hodnoty. Pochybné je už zatčení vyžádaného, když až do přejetí bělorusko-polské hranice se americké úřady ani nepokusily o jeho předvolání. Po zadržení v ČR bylo účelově zadržení přerušeno, aby americké orgány mohly vyhotovit příslušné písemnosti, když není ani doloženo přijetí obžaloby. Nelze také souhlasit s tvrzením o vysokém standardu lidských práv v USA, kde vyžádanému hrozí až 54 let vězení, zatímco v ČR by to bylo nejvýše 10 roků. Pokud je podezřelý ze závažné trestné činnosti, musí tomu odpovídat i listiny, jimiž je žádost odůvodňována. Byl také vyslýchán mimo věznici bez obhájců – povolení k tomu od státní zástupkyně v spise založeno ale není. Rozhodně nelze souhlasit s tím, že předložené listinné důkazy podporují závěr o důvodném podezření vyžádaného, že se dopustil uvedené trestné činnosti – znalecký posudek a odborné vyjádření předložené důkazy zpochybňují. Bylo proto navrženo, aby bylo napadené usnesení změněno tak, že vydání vyžádaného [příjmení] do USA není přípustné.

Stížnost odůvodnil i obhájce Mgr. [příjmení]. Ten předně namítl, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné a nedostatek řádného odůvodnění je v rozporu s právem na spravedlivý proces. Vyžádaný namítal promlčení stíhání v České republice, protože popis jednání, pro které má být vydán do USA, neumožňuje posouzení věci dle kvalifikované skutkové podstaty, která je pro posouzení promlčení rozhodná. Soud I. stupně jednání podřadil pod ustanovení § 230 odst.1, odst.4 písm.a), odst.5 písm.a) a § 231 odst.1 písm.b), odst.2 písm.a), odst.3 tr. zákoníku bez jakéhokoli vysvětlení, což je v rozporu s § 134 odst.2 tr.ř. Obdobně nejsou zdůvodněny ani závěry o absenci dalších překážek vydání. Dle § 91 odst.1 písm.c) zák.č. 104/2013 Sb. (ZMJS) je vydání nepřípustné, pokud by byl vyžádaný vzhledem k věku, osobním poměrům a závažnosti skutku zřejmě nepřiměřeně poškozen. Soud ale osobní poměry vyžádaného nijak nehodnotil a neverifikoval

způsob ukládání úhrnného trestu v USA a nesprávně uvedl, že vyžádanému hrozí maximálně 10 roků vězení. Pokud jde o listinné materiály, zaslané z USA, jediným důkazem důvodnosti trestního stíhání je místopřísežné prohlášení agenta [příjmení]. To ale není nijak doloženo, jeho tvrzení vyvrátil znalecký posudek a odborné vyjádření, a prohlášení provozovatele datových služeb, které soud prvního stupně vůbec nezmiňuje a nehodnotí. Již proto by mělo být napadené usnesení zrušeno a věc by měla být vrácena soudu prvního stupně s pokynem projednat ji v jiném senátu, neboť dosavadní senát dává pochybnost o nestranném rozhodování. S tím souvisí i to, že předseda senátu dr. Pytloun rozhodl 12.10.2016, že se vyžádaný [příjmení] bere do předběžné vazby – pak předsedal senátu rozhodujícímu o přípustnosti vydání, ač dle analogie § 30 odst.2 tr.ř. byl z rozhodování vyloučen. Toto ustanovení má smysl v tom, že zajišťuje, aby byly vyloučeny pochybnosti o nestrannosti soudu. V řízení o vzetí do vazby se soudce zabýval tím, zda jsou dány důvody útěkové vazby a tedy i tím, zda jsou podklady pro závěr, že se stal skutek, pro který je v USA vedeno řízení, zda je trestný i v tuzemsku a zda je podezření, že ho spáchal vyžádaný. Zvažoval tedy totéž, co při posuzování přípustnosti vydání. Řízení o přípustnosti vydání je obdobou řízení po podání obžaloby a obdobně třeba posuzovat vyloučení soudce. Právo na spravedlivý proces a na obhajobu bylo narušeno i tím, že před veřejným zasedáním nebyly vyžádanému doručeny překlad návrhu na vydání – není uveden v § 28 odst.2 tr.ř., ale překlad lze požadovat dle § 28 odst.4 tr.ř. Nebyly ani opatřeny další důkazy, včetně znění trestněprávní normy o výši hrozícího trestu. I když extradiční řízení není řízením o vině a trestu, přesto je třeba prověřit důvodnost trestního stíhání. Čl. I Smlouvy mezi ČR a USA, č. 48/1926 Sb., podmiňuje vydání předložením důkazů, které by odůvodňovaly zatčení a postavení před soud v České republice. Poukázat lze i na nález Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 1015/14, požadující uplatnění minimálních standardů pro meritorní rozhodnutí a z popisu skutku musí být zřejmé znaky některého trestného činu dle české právní úpravy a též to, že se trestní stíhání opírá o určitou soustavu důkazů a podezření je rozumným způsobem odůvodněno. Soud odkazuje jen na místopřísežné prohlášení agenta [příjmení] [příjmení], jehož tvrzení nejsou ale nijak doložena. Naopak – v bodě 17 je uvedeno, že IP adresa, užitá k trestné činnosti, byla registrována na jméno vyžádaného – ten ale předložil listinný důkaz, že jde o náhodně přidělovanou dynamickou adresu a vyžádaný neměl ani udávaný telefon. Tím se soud nijak nezabýval, stejně jako odborným vyjádřením či znaleckým posudkem. Nezvažoval ani, zda jsou naplněny znaky kvalifikované skutkové podstaty dle české úpravy, jak na to již bylo poukazováno ohledně promlčení. Uvedená škoda 5.000.000 dolarů je jen pravděpodobná, nespecifikovaná, neverifikovaná. To platí i o tom, že se měl vyžádaný dopustit trestné činnosti jako člen organizované skupiny – součinnost s dalšími je popsána jen vágně. Lze uvažovat jen o základní skutkové podstatě, pak by ale vydání bránilo promlčení. Pokud se měl vyžádaný dopustit dle americké úpravy spiknutí dle § 371 hlavy 18, dle českého práva toto není trestné. Vyžádaný byl také vytěžován cizími policisty bez obhájce i k zcela jiným skutečnostem, netýkajícím se vydávacího řízení a příslibem různých výhod byl přesvědčován, aby doznal kybernetické útoky proti Demokratické straně. Z toho lze usoudit, že po vydání do USA nebudou dodržena práva na spravedlivý proces dle § 91 odst.1 písm.o) ZMJS. Nejzávažnějšího pochybení se ale soud I. stupně dopustil při úvaze o výši hrozícího trestu. Dožadující strana uvedla jen tresty hrozící za jednotlivé skutky a dle soudu nehrozí nepřiměřený trest, hrozí-li v USA odnětí svobody na 10 roků a v ČR by to bylo až 8 roků. Je ale obecně známo, že úhrnný trest se v USA nestanoví dle zásady absorpční, ale dle zásady kumulační, kdy se dílčí tresty sčítají. Pokud soud I. stupně uvádí, že v USA hrozí vyžádanému nejvýše 10 roků, je to bez opory v důkazech a obsah amerického práva v tomto směru nebyl zjištěn, i když se tento soud odvolává na § 3584 hlavy 18, jehož znění, úředně ověřené, ale není ze spisu zřejmé a dle obhájce z něho plyne závěr jiný. Dle § 91 odst.1 písm.c) ZMJS by tedy bylo vydání nepřípustné. Obhájce závěrem písemného odůvodnění stížnosti navrhl napadené usnesení zrušit a rozhodnout, že vydání vyžádaného do USA není přípustné dle § 91 odst.1 písm.c) ,e) ,f) ,j) ,o) a p) ZMJS nebo aby bylo napadené usnesení ve výroku o přípustnosti vydání do USA zrušeno a věc aby byla vrácena soudu I. stupně s pokynem přikázat ji jinému senátu

a s dalším pokynem opatřit úřední cestou znění právní úpravy o ukládání úhrnného trestu k posouzení přiměřenosti trestu, který vyžádanému v USA hrozí.

Vrchní soud tedy dle § 147 odst.1 tr.ř. přezkoumal správnost výroku pod bodem I. ohledně přípustnosti vydání do USA i řízení předcházející tomuto výroku. Učinil tak ve veřejném zasedání – v zásadě by bylo namístě o stížnosti rozhodnout v zasedání neveřejném dle § 240 tr.ř. Vzhledem k tomu, že v stížnostním řízení došlo k nikoli pominutelnému doplnění dokazování, rozhodoval Vrchní soud v zasedání veřejném, aby strany měly možnost se k novým důkazům vyjádřit a reagovat na ně. Šlo především o soudem vyžádané doplnění extradičních materiálů, týkající se obhajobou zpochybňovaných závěrů amerických orgánů a vyjasnění otázky ukládání trestů za více trestných činů. S tím se ostatně mohly strany seznámit předem, jednak při nahlížení do spisu včetně pořizování fotografií z obsahu spisu (č.l.804, 804B obhájce), jednak i když v českém, popř. ruském překladu jim tyto materiály byly zaslány předem (vyžádaný [anonymizováno] text mohl pro sebe užít obhájce). Nicméně dodatečně, po nařízení veřejného zasedání bylo toto další doplnění extradičních materiálů i obhájci v českém překladu přece jen ještě též zasláno.

Úvodem lze uvést, že byla řádně zvolenými obhájci zajištěna obhajoba vyžádaného, bylo také zajištěno jednání v jeho mateřštině přibráním tlumočníka. Ten také tlumočil dokazování včetně čtení obhajobou opatřeného odborného vyjádření a znaleckého posudku (č.l. 371 a násl.), takže jejich obsah je i z provedeného dokazování vyžádanému znám. To lze považovat za postačující zajištění práv vyžádaného. Ustanovení § 28 odst.4 tr.ř. počítá s písemným přeložením i jiných písemností, než jsou ty, které jsou uvedeny v odst.2 § 28 tr.ř., pokud je to zapotřebí pro zaručení spravedlivého procesu, zejména pro řádné uplatnění práva na obhajobu. Uvedené ustanovení dále stanoví, že namísto písemného překladu lze písemnost nebo její podstatný obsah přetlumočit. K tomu také došlo a práva vyžádaného byla tedy v souladu se zákonem zaručena. To je třeba uvést na doplnění k odůvodnění napadeného usnesení, pokud se k námitce obhajoby v tomto směru vyjadřuje. Vrchním soudem vyžádané doplnění extradičních materiálů bylo vyžádanému, jak již bylo uvedeno, předem poskytnuto v překladu do ruštiny. V ruštině měl již dříve k dispozici i původní extradiční materiály (č.l.686). Posléze lze uvést, že na správnost postupu řízení soudu prvního stupně nemělo vliv ani nesprávné označení veřejného zasedání v protokole za vazební zasedání – č.l.361, 468- z dalšího znění protokolu je zřejmé, že konáno bylo vskutku veřejné zasedání, jak to zákon žádá.

Pokud jde o toto zmíněné doplnění dokazování, vyžádal si soud doplnění extradičních materiálů, a to i se zřetelem k dřívějším vyjádřením obhajoby. Soud prvního stupně měl při svém rozhodování k dispozici vedle původních materiálů, zaslaných americkou stranou, i znalecký posudek a odborné vyjádření, které polemizovaly s obsahem zprávy agenta americké policie a zpochybňovaly její závěry. Není účelem řízení o přípustnosti vydání detailně hodnotit důkazy svědčící pro závěr o vině vyžádaného a důkazy tento závěr zpochybňující, to je až záležitost trestního řízení, a zejména řízení soudního, v dožadujícím státě, když pokud by byly k dispozici obhajobou předložené důkazy, zásadním způsobem zpochybňující trestnou činnost vyžádaného, zákon počítá s tím, že v takovém případě o tom státní zástupce vyrozumí dožadující stát a případně i požádá o jeho vyjádření. Není důvodu, aby takto nemohl postupovat i soud, když je věc již v soudním řízení po podání návrhu státního zástupce na přípustnost vydání. Je to v souladu i s čl. XIa Smlouvy mezi republikou Československou a Spojenými státy severoamerickými v nyní účinném znění (původní publikace pod č. 48/1926 Sb., kterou soud prvního stupně v napadeném usnesení neuvádí, když ovšem mezi touto smlouvou a zákonem č. 104/2013 Sb. není žádných zásadních rozporů - § 3 odst.2 ZMJS). Soud takto postupoval a požádal americkou stranu o vyjádření k nejzásadnějším námitkám vyžádaného, jimiž jsou závěry o jeho vině zpochybňovány, zejména zmíněným znaleckým posudkem a odborným vyjádřením.

Po naznačeném doplnění dokazování dospěl vrchní soud k závěru, že nejsou dány žádné důvody dle § 91 odst.1 ZMJS, pro které by bylo možno rozhodnout, že vydání je nepřípustné – samozřejmě

nejsou dány ani skutečnosti, které by již v předběžném šetření vedly k jeho ukončení dle § 92 odst.7 ZMJS.

Předně je třeba uvést, že i když soudce dr. Pytloun rozhodoval o vzetí vyžádaného do předběžné vazby a pak byl předsedou senátu rozhodujícího o přípustnosti vydání, nelze dojít k závěru, že byl z posléze uvedeného rozhodování vyloučen dle § 30 odst.2 tr.ř., popř. dle analogie tohoto ustanovení. Vzetí do předběžné vazby je dle § 94 odst.1 ZMJS možné tehdy, pokud zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu z útěku dotyčné osoby. To je jediné kritérium rozhodování. Naproti tomu v trestním řízení, vedeném v ČR, v němž je dotyčný trestně stíhán, je – vedle případů vazby koluzní a předstižné, § 67 písm. b),c) tr.ř. - dle § 67 písm.a) tr.ř. rozhodné to, že z konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že dotyčný obviněný uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul a dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu a jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný. V tomto řízení musí tedy již v řízení o vzetí do vazby soudce dojít k závěru –samozřejmě nikoli s naprostou jistotou, ale pouze předběžnému - že se obviněný stíhaného trestného činu dopustil. Tento závěr by mohl ovlivnit soudce při jeho konečném rozhodování o vině, s pominutím důkazů v hlavním líčení provedených, a proto je soudce, který v přípravném řízení rozhodoval o vazbě, dle § 30 odst.2 tr.ř. vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení po podání obžaloby či návrhu na potrestání. Naproti tomu při rozhodování o předběžné vazbě závěr, byť předběžný, zda se dotyčný trestné činnosti dopustil, nemá místo. Jde jen o to, zda je dána obava z útěku. Nemůže tedy rozhodnutí o předběžné vazbě vést k pochybnostem o nepodjatosti tohoto soudce při rozhodování o přípustnosti vydání. Ani při něm se ostatně neřeší otázka viny vyžádaného, pouze splnění podmínek pro přípustnost vydání s tím, zda jsou dány skutečnosti odůvodňující podezření vůči vyžádanému. Tím spíše rozhodování o předběžné vazbě nevyžaduje byť předběžný závěr o vině vyžádaného. Soudce dr. nebyl tedy při rozhodování o přípustnosti vydání z toho rozhodování vyloučen dle § 30 odst.2 tr.ř. nebo dle analogie tohoto ustanovení. (Obdobně to pro řízení o uznání cizozemského rozhodnutí stanoví rozhodnutí č.44/1994 Sb.r.tr.).

Nedůvodné je i zpochybňování celého senátu - pokud neprovedl všechny navržené důkazy, zejména pokud jde o to, jak se stanoví trest za více trestných činů, když měl dokazování za dostatečné, neznamená to, že je třeba napadené usnesení zrušit a vrátit věc k novému projednání s pokynem, aby věc projednal jiný senát. Dokazování ostatně doplnil v opravném řízení vrchní soud a důvod k zrušení napadeného usnesení neshledal.

Pokud jde o to, že je vyžádaný v USA stíhán i pro trestný čin spiknutí dle § 371 hlavy 18 Sbírky zákonů USA, předpokládá toto ustanovení dohodu dvou i více osob spáchat alespoň jeden trestný čin uvedený v obžalobě, přičemž vyžádaný se znalostí tohoto cíle a s úmyslem pomoci ho dosáhnout se stal členem spiknutí a jeden z členů spiknutí provedl aspoň jeden trestný čin za účelem provedení spiknutí. Z tohoto vymezení je zřejmé, se zřetelem na další trestnou činnost, které se měl vyžádaný dle extradičních materiálů dopustit, že vyžádaný ve smyslu české právní úpravy jako pachatel nebo účastník (pomocník) se dopustil (měl se dopustit) trestné činnosti, kterou by bylo možno posoudit jako trestné činy neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 tr.zákoníku a opatření a přechovávání přístupového zařízení a hesla k počítačovému systému a jiných takových dat dle § 231 tr.zákoníku. Účast dalších osob je přitom z extradičních materiálů též zřejmá – zejména body 40 - 51 místopřísežného prohlášení agenta [příjmení], č.l. 295-297. To, co je v USA posuzováno jako spiknutí dle § 371, je také uvedeno v dalších bodech obžaloby (body 3 a 4 – vlastně jde o jednočinný souběh) a bylo by to dle českého práva součástí výše uvedené trestné činnosti. Je nerozhodné, jak je konkrétní skutek jako celek nebo jeho části právně kvalifikován – podstatné je, že skutek, o který jde, je trestný i dle českého práva. [příjmení] ani uvažovat o posouzení věci např. dle ustanovení § 361 tr.zákoníku. Není tedy dán důvod nepřípustnosti vydání dle § 91 odst.1 písm.e) ZMJS.

Není dán ani důvod nepřipustnosti vydání dle § 91 odst.1 písm.f) ZMJS, neboť předmětná trestná činnost nemá výlučně politický nebo vojenský charakter. Nic na tom nemění ani údaje v stížnosti obhájce Mgr. [příjmení] o výsledích vyžádaného, tím spíše, že dle sdělení státní zástupkyně na č.l. 685 se věc měla poněkud jinak. Motivace byla zjevně zistná.

Pokud jde o to, zda by dle českého práva byla trestní odpovědnost promlčena, byla již zmínka o součinnosti vyžádaného s dalšími osobami, lze uvažovat o organizované skupině, ale zejména i o způsobení škody velkého rozsahu. To plyne z doplňující zprávy orgánů USA z 28.2.2017, č.l. 192 – na takovou škodu lze usuzovat i z údaje o odcizení osobních informací více než 260 milionů uživatelů. Jde sice jen o odhad bez podrobnějšího vyčíslení vzniklé škody – uvedený rozsah počítačového útoku však činí odhad výše škody reálným se zřetelem i na údaje asistentky státního zástupce v doplňujícím vyjádření z 14.9.2017, č.l. 771 a šlo by tedy dle české právní úpravy o trestné činy, uvedené v odůvodnění napadeného usnesení (se škodou značnou či velkého rozsahu, nehledě k získanému prospěchu), které vzhledem k stanovené trestní sazbě nejsou promlčeny. O značnou škodu by šlo i v případě, že by výše škody, úměrná počtu odcizených osobních informací, byla stanovena podle poměru, v jakém tyto veličiny byly u společnosti F, tedy pro vyžádaného nejpriznivějším způsobem. Úplné a přesné vyčíslení škody není pro účely řízení o připustnosti vydání třeba – zdejší soud nerozhoduje o vině vyžádaného. Postačuje tedy takový stav dokazování, který by odůvodňoval podezření vůči vyžádanému v míře postačující k zahájení trestního stíhání, zatčení a dodání k soudu, jak to žádá i zmíněná smlouva. V takovém rozsahu, se zřetelem i k doplnění dokazování dalšími dodatečně americkou stranou zaslanými materiály (nejprve ještě v předběžném šetření, pak v stížnostním řízení) důkazní materiály v spise obsaženy jsou, i když do značné míry je to jen v místopřísežném prohlášení agenta FBI. Není tedy dán ani důvod nepřipustnosti vydání dle § 91 odst.1 písm.j) ZMJS. To samozřejmě nevylučuje, že po provedeném dokazování před soudem v USA dojde tento soud k jiným závěrům o výši způsobené škody i o jiných skutečnostech, týkajících se údajné trestné činnosti vyžádaného.

Vrchní soud neshledal ani důvody nepřipustnosti vydání dle § 91 odst.1 písm.o) ,p) ZMJS – tedy že by vydání bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách nebo že by byla dána důvodná obava, že by vyžádaný byl vystaven pronásledování z důvodů svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory či jiných obdobných důvodů nebo že by se zhoršilo jeho postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného s odnětím svobody. O údajných výsledích vyžádaného, nepodchycených v spise, byla již zmínka a není důvod pochybovat o sdělení státní zástupkyně, včetně toho, že 7.2.2017 vyžádaný výpověď odmítl, přičemž k úkonu byl dán souhlas ve smyslu § 51 ZMJS. V tomto směru jsou výhrady stížnosti neopodstatněné. Vydání nebrání ani poměry v justici a vězeňství v USA dle zprávy č.l. 321 – neakceptovatelné metody v zařízení Guantánámo zjevně v dané věci v úvahu nepřicházejí, jinak jsou poměry uspokojivé. Vydáním tedy nedojde ani k porušení mezinárodních závazků České republiky ohledně lidských práv a základních svobod a není ani důvod uvažovat o obavě dle písm.p) § 91 odst.1 ZMJS.

Pokud jde o namítanou nepřipustnost vydání dle § 91 odst.1 písm.c) ZMJS, zřejmě nepřiměřené postižení vzhledem k věku, osobním poměrům a závažnosti skutku též nelze předpokládat. Vyžádaný je mladý muž, nijak výrazně zdravotně postižený. Příslušníci jeho rodiny ho v české věznici často, nejméně jednou během měsíce, navštěvují – tedy ani jejich zejména zdravotní poměry nejsou takové, že by vydání vyžádaného do USA představovalo pro ně neakceptovatelnou újmu. Pokud jde o hrozící trest, i z doplňujících informací, vyžádaných stížnostním soudem, plyne, že vyžádanému hrozí reálně v USA trest řádově srovnatelný s trestem, kterým by mohl být postižen v tuzemsku. Lze očekávat, že v USA v případě odsouzení v celém rozsahu zatímního stíhání, bude ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře nejvýše 12, popř. 14 roků. Pokud mu v ČR hrozí trest odnětí svobody v maximální výměře 8 roků, jde tresty přibližně srovnatelné, nejde o rozdíl tak

velký, že by vydání do USA vedlo k „zřejmě nepřiměřenému postižení“. Pokud jde o výši hrozícího trestu, maximální výměra trestů za jednotlivé trestné činy je uvedena předně na č.l. 87 – součet horních hranic uvedených trestních sazeb činí 54 roků (též č.l. 266). Tresty se přitom dle údajů orgánů USA v zásadě vykonávají souběžně, tedy současně probíhá výkon více uložených trestů – výjimkou jsou tresty uložené za trestný čin závažné krádeže osobní totožnosti – hlava 18 trestního zákoníku, § 1028A (a) (1) a (b) (2). Ty si musí odsouzený odpykat následně po výkonu trestu za jiné trestné činy. Za dva tyto trestné činy by byly vyžádanému uloženy tresty odnětí svobody nejvýše na 2 roky – lze přitom rozhodnout o souběžném výkonu těchto dvou trestů, následně po výkonu trestu za jiné trestné činy. Protože nejprísnějším trestem, hrozícím za jiné trestné činy, je 10 roků, hrozí při odsouzení za všechny trestné činy trest odnětí svobody na 10 roků + 4 roky (2 x 2 roky), tedy celkem 14 roků, při souběžném výkonu trestů uložených ve výměře 2 roky by šlo celkem o 12 roků odnětí svobody. To plyne z původních zaslaných extradičních materiálů – (č.l. 97), obdobně to uvádí obhajobou vyžádané právní stanovisko americké advokátní kanceláře, č.l. 606 i doplněné materiály, vyžádané stížnostním soudem s výslovným upozorněním na námitky o sčítání jednotlivých trestů – č.l. 768, přičemž v tomto doplňkovém materiálu je výslovně uvedeno, že pokud zákon nestanoví jinak, musí být celkový trest uložen za všechny body obžaloby a tyto tresty jsou uloženy v zásadě, s odkazem i na judikaturu, jako souběžné. Tresty za závažnou krádež osobní identity si musí odsouzený odpykat po výkonu trestu za jiné trestné činy – přitom tyto tresty za 2 trestné činy krádeže osobní identity mohou být dle úsudku soudce uloženy jako souběžné, po výkonu trestu za jiné trestné činy. Reálně tedy hrozí vyžádanému nikoli až 54 roků, jak namítá obhajoba, ale 14 či 12 roků (dle posouzení individuálních faktorů o několik měsíců více – č.l. 774). To již nepředstavuje zřejmě nepřiměřené postižení, jak bylo již konstatováno.

Pokud jde o prokázání toho, že se vyžádaný trestné činnosti, uvedené v extradičních materiálech vskutku dopustil, je třeba především uvést, že český soud v tomto řízení nerozhoduje o tom, zda je vyžádaný trestnou činností, popsanou v extradičních materiálech, vskutku vinen – to přísluší soudu dožadujícího státu, tedy soudu v USA. Český soud však musí mít podklady pro závěr, že podezření z trestné činnosti vyžádaného je důkazně podloženo a že je tedy trestní stíhání vedeno důvodně, aniž by to ovšem znamenalo, že nepřichází v úvahu jiné rozhodnutí než uznání viny zcela dle obžaloby. Po provedení důkazů před soudem dožadujícího státu mohou tyto důkazy vyznít jinak, než tomu původně jejich obsah nasvědčoval – jak to bylo také již výše uvedeno. Proto se ostatně řízení před soudem koná. Jde tedy jen o to, zda je k dispozici soubor důkazů, odůvodňujících existenci podezření ze spáchané trestné činnosti, aby nešlo v extradiční žádosti jen o projev důkazně nepodložené libovůle.

Zdůvodnění extradiční žádosti s uvedením důkazů, trestnou činnost vyžádaného prokazujících, je obsaženo zejména na č.l. 283 a násl. v místopřísežném prohlášení agenta FBI. V něm je odkazováno na oznámení poškozených společností a na jejich dokumentovaná zjištění, i na následná zjištění FBI (policie) o počítačové kriminalitě s odůvodněním, proč je dovozováno, že se trestné činnosti dopustil právě vyžádaný [příjmení]. Obhajoba předložila odborné vyjádření a znalecký posudek z oboru kybernetika, které se vyjadřovaly k jednotlivým bodům místopřísežného prohlášení agenta [příjmení]. Odborníci, zpracovatelé těchto dvou materiálů, dospívají k závěru o nejednoznačnosti závěrů, které lze učinit na podkladě zjištění, uvedených v materiálech zaslaných z USA. Z těchto zjištění lze dle nich vyvodit i jiné závěry, než že se vyžádaný [příjmení] dopustil jednání, kladeného mu za vinu. Závěry o vině vyžádaného tito odborníci v jednotlivých případech nevyvraceli, poukazovali ale na nemožnost vysvětlit uvedená zjištění jednoznačně pouze jako důsledek v extradičních materiálech popisovaného jednání vyžádaného [příjmení]. Zejména bylo poukazováno na to, že shodné zjištěné parametry (tzv. cookies či řetězec uživatelského agenta-user agenta) počítačových úkonů ještě nemusí vést k individuální identifikaci jednoho určitého počítače – nehledě k tomu, že není vyloučeno užívání konkrétního počítače více různými osobami. Posuzování věci v tomto směru by však již zjevně přesáhlo potřeby dokazování pro posouzení přípustnosti vydání. Uváděli tito zpracovatelé uvedených materiálů také, že tato případná

zjištění o počínání vyžádaného neznamenaají ještě, že se musel dopustit trestné činnosti. Již z toho je zřejmé, že ani toto odborné vyjádření a znalecký posudek neprokazují nevinu vyžádaného – zeslabují, zpochybňují ale závěry o vině vyžádaného. Jak bylo ale již uvedeno, zdejšímu soudu nepřísluší detailní posuzování jednotlivých důkazů a jejich významu pro závěr o vině vyžádaného. Lze v této souvislosti poukázat na bod 17 v prohlášení agenta [příjmení]. Dle něho získala FBI předplatitelské informace od ruského ISP Národní kabelová síť, že IP adresa [adresa], byla v rozhodné době registrována na jméno [anonymizována tři slova], [země], číslo pasu [číslo], telefon [anonymizována dvě slova] [číslo]. Obhajoba doložila sdělení telekomunikační společnosti R (č.l. 418), dle něhož je vyžádaný abonentem této společnosti – pokud jde o výše zmíněnou IP adresu, jde o dynamickou adresu poskytovanou kterémukoli abonentu během autorizace a je určena náhodným způsobem a k zjištění, že byla poskytnuta abonentovi zmíněné IP adresy, by bylo třeba zjistit přesnou dobu, kdy to mělo být. Uvedené telefonní číslo této společnosti nepatřilo a dle sdělení této společnosti nevyřizovala žádný dotaz justičních orgánů cizího státu. Na podkladě toho obhajoba zpochybňuje závěry zmíněného bodu 17, když také z č.l. 579 (zpráva společnosti V) plyne, že uvedené telefonní číslo vyžádanému nepatřilo. K tomu dodatečně vyžádané doplnění extradičních materiálů uvádí – č.l. 741 – že na základě dotazu Ministerstva spravedlnosti USA sdělilo Hlavní ředitelství mezinárodní právní spolupráce v Rusku, že dotyčné připojení bylo provedeno v době v žádosti uvedené z dynamické IP adresy výše uvedené z pracovní stanice J.A.Nikulina s uvedením i jeho telefonního čísla a čísla pasu, jak jsou výše uvedeny. K tomu lze ještě dodat, že zmíněné číslo pasu odpovídá pasu, který měl vyžádaný při zadržení (č.l. 4). Je otázkou, zda vyžádaný disponoval tehdy telefonem uvedeného čísla – lze ale usuzovat, že sporný počítačový zásah byl z počítače vyžádaného uskutečněn, když bez významu není, že tento závěr se opírá o zprávu ruského státního orgánu, ne soukromoprávní společnosti. Zda to vše provedl osobně vyžádaný a další důsledky tohoto úkonu již nepřísluší řešit v extradičním řízení – těmito detailními skutečnostmi, rozhodnými pro posouzení trestní odpovědnosti vyžádaného, se musí zabývat orgány v USA v předpokládaném trestním řízení. Obdobně tomu je ohledně výhrad vůči údají v bodě 31 původního extradičního materiálu, se zřetelem na údaj na č.l. 419 – je otázkou, jaké adresy byly porovnávány (muselo jít jen o bod 17?), případným rozporům se musí zabývat orgány v USA. Detailní posuzování věci včetně řešení všech rozporů mezi důkazy není úlohou soudu, rozhodujícího o přípustnosti vydání – proto také není třeba provádět důkaz doplněkem znaleckého posudku znalce [příjmení] [příjmení], [titul za jménem], jak navrhovala obhajoba. Pro extradiční řízení je podstatné, že podezření proti vyžádanému nadále trvá, přičemž lze zejména poukázat i na četnost jednotlivých dalších zjištění, nasvědčujících trestné činnosti vyžádaného, i když ji jednoznačně, s vyloučením možnosti jiné, neprokazují. Je značně nepravděpodobné, že všechna zjištění, vysvětlitelná jednáním vyžádaného, byla způsobena jinak, aniž by šlo o jeho trestnou činnost. Naléhavé podezření vůči vyžádanému nadále trvá. To platí i za situace, že spis neobsahuje přímo výsledky počítačových expertiz nebo svědecké výpovědi či další důkazy, ale pouze sdělení policisty – agenta [příjmení] o existenci a obsahu těchto důkazů. Není důvodu pochybovat o tom, že ve své zprávě tento agent reprodukuje obsah dokazování v souladu se skutečností.

Ve věci nejsou dány ani jiné, stížností nenamítané důvody nepřípustnosti vydání. Vyžádaný není českým občanem, nebyla mu udělena mezinárodní ochrana, nevztahuje se na něho milost nebo amnestie, nejde o trestný čin daňový, celní, devizový či obdobné povahy, v USA mu nehrozí trest smrti, není pro týž skutek již odsouzen nebo jinde stíhán a nejde o osobu do ČR předanou či vydanou.

Nejde ani o případ, že by případné vydání bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou jejího právního řádu, na které je třeba bez výhrady trvat. Rozhodnutí, že toto vydání do USA je přípustné, nemůže ani způsobit poškození jiného významného chráněného zájmu České republiky – jde pouze o rozhodnutí, že vydání je přípustné, zatímco vlastní rozhodnutí o vydání do USA, které by zkomplikovalo vydání do Ruské federace a mohlo by ovlivnit vztahy

s Ruskem, přísluší ministru spravedlnosti. Kladnému rozhodnutí o přípustnosti vydání do USA tedy nebrání ani § 5 zák.č. 104/2013 Sb.

Nebyl tedy zjištěn žádný důvod, který by činil vydání do USA nepřipustným. Vedle výše uvedených závěrů vrchního soudu lze odkázat i na odůvodnění napadeného usnesení, které bylo vrchním soudem ještě doplněno, a to samozřejmě i se zřetelem na doplnění dokazování v opravném řízení. Výrok, že vydání do USA je přípustné, není tedy důvod zpochybňovat a byl tedy shledán správným. Nic vrchní soud neměnil ani na konkrétní formulaci výroku, který vedle vlastního popisu jednání vyžádaného obsahuje i vysvětlující pasáže o povaze činnosti společností, které měly být trestnou činností poškozeny.

Dodat lze již jen to, že ze spisu je patrné i vznesení obžaloby obžalovací porotou (č.l. 267) a že není rozhodné, kdy se americké orgány rozhodly žádat vydání (č.l. 3) vyžádaného, ani to, že tak učinily, aniž by se předtím pokusily vyžádaného [příjmení] v Rusku k soudnímu jednání v USA obeslat.

Vrchní soud shledal tedy rozhodnutí o přípustnosti vydání do USA v napadeném rozhodnutí správným. Stížnost vyžádaného není tedy důvodná a byla proto jako nedůvodná zamítnuta dle § 148 odst.1 písm.c) tr.ř.

Dodat lze již jen to, že soud rozhodl pouze o tom, že vydání do USA je přípustné – rozhodnutí, zda bude vyžádaný do USA skutečně vydán, přísluší ministru spravedlnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 24. listopadu 2017

JUDr. Karel Šemík
předseda senátu